

Svátek Křtu Páně

Liturgické texty

1. čtení: Iz 55,1-11

Mezizpěv: Iz 12,2-3.4bcd.5-6

2. čtení: 1 Jan 5,1-9

Evangelium: Mk 1,6b-11

O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho.

Nebe se otevírá a spolu s Ježíšem slyšíme hlas, který říká: *"Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!"* Prorok Izaiáš k tomu dnes dodává: *"Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdařuje semenem rozsévače a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal."* Slovo Boží se nevrátí do nebe bez účinku. Tím účinkem je to, co se stalo skrze Ježíšovu krev. *"Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev."*

Narození každého z nás je spojené s vodou. Přicházíme na svět mokří. Náš Pán Ježíš Kristus ale dovršil své narození v krvi, kterou prolil na kříži místo nás. Přišel z nebe skrze vodu a vrací se zpět skrze krev. Jako by se rodil pro nebe skrze krev. A spolu s ním se v jeho krvi rodíme pro nebe i my. Někteří doslova. Římské Martyrologium - seznam mučedníků, jejichž svátek připadá na ten který den v roce - často používá slovní obrat "dnes se narodil pro nebe ten a ten." Na tuto zem jsme přišli skrze vodu, do nebe, dá-li Bůh, vejdemo skrze Ježíšovu krev. Z vody je náš přirozený život, z Ježíšovy krve je náš život nebeský, nadpřirozený.

Svatý Jan se v dnešní tajemné poznámce vrací k tomu, co viděl na Golgotě. Když (později svatý) Longinus, probodl již mrtvému Ježíšovi kopím bok, vytryskla z něj krev a voda. *"Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali, ale jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda. A ten, který to viděl, vydal o tom svědectví, a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili."* (Jan 19, 33-35).

Církev v tom vždy viděla základ svých svátostí. Vodu jako znamení křtu a krev jako znamení Eucharistie. Krásně to zaznívá v modlitbě k svěcení vody, kterou jsme se modlili tento týden v předvečer slavnosti Zjevení Páně: ***"Bože, který jsi pro blaho člověka vložil do vody největší svátosti, vyslyš naši modlitbu, a látku, připravenou k rozličnému očišťování, naplň mocí tvého požehnání, ať toto tvé stvoření, sloužíc tvým tajemstvím, k vyhánění démonů a zahánění nemocí, získá účinek božské milosti. Ať kdekoliv v domech a shromážděních věřících je tato voda kropena, prchne všechna nečistota, ať jsme osvobozeni od všeho co škodí, ať tam nesídlí duch náказы a porušení. Ať jsou všechny skryté nástrahy nepřitele rozehnaný.***

Kropením této vody ať je zahnáno vše, co je v rozporu s bezpečím a pokojem těch, kdo tam bydlí, aby zdraví, zkrze vzývání tvého svatého jména vyprošované, bylo uchráněno. Amen."

Ne náhodou se ďábel bojí svěcené vody. Kristus sestoupil do vody, při svém křtu prohlásil hříchy všech lidí za své, aby je mohl odčinit. Sestoupením do Jordánu ještě prohlubuje své sestoupení z nebe do našeho světa, o kterém čteme v listě Filipánům: *"Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži."* (Fil. 2, 6-8). Tady, na břehu Jordánu, se lidem zjevuje jeho vykupitelské dílo, jehož veřejná část právě začíná.

P. Karel